

jubba wañaus olli ta selja kõwveraks rüdjund; agga ömast piklast ellust temä muidu middagi waña põlwe ei kasa wõinud, kui agga eksitusi ja pattusi, ja ta kehha olli többest muljutud. Kurbusega mõtles ta taggasi, kus taewane Issa tedda, mitme nore põlwe sõbraga, eßimest korda ello-te lahkmee peale wiis. Parremat kät te-aar jookseb sinna male, kus inimesed inge rah-huga ellawad, armuga teine teist aitawad, ja kus rõem ja walgu õitseb. Pahhemat kät te-aar wiib te-käija wimast kurjuse kõbastesse ja pattude kurristikudesse, kus nõel-ussid süddant närrimad. Temä wañad tuttarwad ollid nüüd hääd majja-wañemad, ollid häid lapsi kaswanud ja Jumal olli neid kõikipiddi önnistanud. Agga tedda ennast põlgas igga hää inimene, ja kahhatsemine waewas temä süddant, nago olleksid maud ja ussid rinnus mässamas. Ta töstis silmad taewa pole üllesse, üks täht kük-fus taewast ja lõhknes ja kustus ma peal ärra. Ja ta ütles: „se on miño ello, mis ma isse ollen rojaseks teinud ja teotanud. Oh mo taewane Issa, pañe mind weel ükskord selle eßimese te-lahkmee peale! O tulle taggasi mo ilmasüta norus!“ Pimedä kitsa toa leinad rüdusid ta rinnad kokku ja ta astus wälja. Nüüd näggi ta, et weel üks teine temä kõrwas käis, temä ello-te-juht. Ta tundis tedda kül. Kül sa, armas luggeja, ka tedda tunned; kus siño ello-te kahte aru lähheb, seisab ta so kõrwas ja näitab sulle, mis te-aar pahhem, mis parcem. Willets ütles: „Mis sa ka weel tulled mind

waewama, mo pattud ja eksitused waewawad mind jo ülleliga; siño su se enamiste on, et kaelani patto porris ollen. Oh olleksid sa mind ikka kibbeda witsaga õige te peale kihutanud!“ Agga te-juht wastas: „Kui miña sind allati õige te peale olleksin kihutand, siis ei olleks ja inimese loom, sa olleksid miño ellajas. Ärra sa mulle ka suud anna. Kui ma eßimeisel ellote lahkmel inimest oppetan, ja kui ta mo juhhata-mist ei tahha wastata wõrta, kas ma tedda kül ei rapputa, ja kui ta pärastki kurje te-arusi käib, kas mo manitsused ärra jáwad, — kas ma sind mitte wallatuse kahhatsemisega ei olle peks-nud? Agga se on se assi — kui sa eßimest ja teist korda miño nõuu olled põrganud, siis jáäd sa ikka tuimemaks, et sa mo näitamist selgeste enam ei näe ja kahhatuse opa ei tunne.“ Te-juht akkas lahkuma ja willets üdis: „Ärra nüüd mind üksi jáutta!“ Agga ta wastas minnes: „Siño te lähheb nüüd otsekohhe eddas, miño ammet on otsas.“ Kui ta üksi süda õ aéal seisib, akkasivad patto kujjud ta ees wirama ja ellema ja ta põrgenes nende eest tappa. Agga siin nad weel enam möllasid ja tulline kässi ullaatas ta järrele. Sures mele arguses ja irmus üdis ta: „Oh mo norus tulle taggasi, tulle weel ükskord taggasi!“ ja ta langes sure alega nuttes oma sängi peale mahha.

Ja norus tulli taggasi. Temä olli ue aasta õsel sedda rasket ja irmsat und näinud. Ta olli alles noor mees, agga ta pattud ja